

Стаття для батьків, у яких дітям зараз 15 – 18 років

Нинішнє покоління 40 – 50 річних батьків безнадійно застаріло. Епоха вільного доступу в інтернет розділила наше уявлення про життя на до і після. Далі в цій статті я напишу про те, як це вплинуло на навчання сучасних дітей та їх бачення майбутнього, про те, чому покоління індустріальної епохи не розуміє цифрове покоління і про те, що з цим робити.

Проблема у тому, що ми, 40-50 річні батьки сучасних 15-18 річних юнаків і дівчат у прямому сенсі застаріли, ми – останнє покоління попередньої, індустріальної епохи. Вони, наші діти, - перше покоління нової епохи, цифрової. А це означає, що ми опинились в перехідному періоді, на демаркаційній полосі, між двох ер.

Навіть наші старші діти інші: вони вже дорослішали, коли в життя тільки почали входити мобільні телефони, інтернет, комп'ютери. Вони ще дивилися телевізор і відеомагнітофон і разом із батьками втягувались у велику кількість доступної інформації. Вони були ще дуже податливі до нашої, радянської системи виховання, тому що всі навкруги були вихідцями з радянської школи. А ось їх молодші брати та сестри вже народилися в епоху ПК, ноутбуків і вільного доступу в інтернет. А тут і смартфони приспіли, які представили безмежний доступ до цифрової інформації у будь-який момент у будь-якому місці. Їм не потрібно ТБ. Вони краще нас і своїх старших братів і сестер володіють англійською мовою, тому що грають в англomовні ігри і спілкуються в чатах з іноземцями – такими ж 15-18 річними. Вони дивляться спікерів, блогерів, які вчать, що в сучасному світі бути найманим працівником не вигідно, треба прагнути до створення власного бізнесу. І обрати напрямлення треба вже в юності. Що робить сучасний юнак? Приймає рішення прислухатись до цих порад, тому що жити в бідності, з малим прибутком не хочеться. Хочеться фінансового благополуччя. Відмінне рішення. Вважаю, що батьки тільки ЗА. І тут то криється небезпека: підліток, батьки якого в абсолютній більшості є найманими працівниками, не отримує ні розуміння, ні підтримки своїх близьких. Чому? Тому що основний мотив, який керує найманим працівником – безпека (постійне місце роботи, гарантована зарплата, соціальні гарантії). Ми ж пам'ятаємо лихі 90-ті. Ми ж вижили тоді. Наше покоління в більшості своїй не вміє ризикувати і розраховувати на себе. Бізнес? Це небезпечно. Фріланс? Неробство (так розмірковують багато людей з нашого покоління). Ми виховані в жорстких межах соціальних норм, переступити які було майже немислимо. Скільки уроків в школі за 8-10 років пропустили Ви? Я – майже жодного. Вчили все і всі. Кожен в міру своїх здібностей. Були, звичайно, бунтарі, але й вони вчилися. Худо-бідно, але вчилися, ходили до школи .

Наші діти можуть в школу не ходити за знаннями. Вони вміють доставати знання з інтернету. Школа, нажаль, морально застаріла в своїй технології навчання під диктовку, з зубрінням по підручникам. Скажіть, ви бачите в цьому сенс зараз, в епоху глобальних цифрових технологій? Ось і наші діти не бачать. Ті з них, хто отримав від своїх батьків достатньо любові,

підтримки, признання в дитинстві, відчуваючи внаслідок цього надійну прихильність, а, означає, безпеку, вистроїли стратегію: вчити ті предмети, які потрібні для того, щоб здати ЗНО, вступити до вишу на обрану спеціальність. Інші – по остаточному принципу. Їх аргумент: навіщо захламляти свою голову і витрачати час на те, що мені зараз не потрібно. Буде потрібно – знайду інформацію в інтернеті.

Нажаль, набагато більше тих молодих людей, хто залишився без впевненості в надійності батьківської любові, без опори на неї, без довіри до миру і себе. Вони не вміють брати відповідальність на себе, ставити цілі, приймати рішення. Вони не вміють ризикувати, не будучи впевненими, що їх приймуть після падіння, підтримають і напитають любов'ю для нового взльоту. Ці юнаки пропускають навчання часто із протесту проти батьківської системи виховання. Саме на цих юнаків найбільше впливає особливість сучасного суспільства: рання соціалізація, яка вимагає від дітей шукати орієнтири і опору не в батьках, а в однолітках. Та ще опора, самі розумієте. Та й батьки часто їм подають приклад в цьому: «У сусідів\знайомих\друзів є це і нам потрібно» і «Все найкраще дітям» як наслідок епохи бідності.

Що ж нам, 40-50 річним батькам 15-18 річних юнаків і дівчат робити?

1. Прийняти той факт, що ці наші діти – інші у всьому. Їм буде простіше зі своїми дітьми, тому що ті народяться в одну епоху з батьками. Нам, напевно, не так пощастило, але ж ми можемо з цим жити. Кому, як ні нам, дорослим і розумним робити кроки назустріч своїм дітям?
2. Продовжувати напитувати своїх дітей, які дорослішають, безумовною любов'ю, визначаючи при цьому чіткі кордони свободи своєї і дитини. І, так, я за те, щоб старшокласник закінчив школу. Дуже велика розкіш залишитись без Атестаата про середню освіту. Так, я вважаю, що в цьому випадку батьки повинні взяти дії дитини під продуктивний контроль: знати як справи в школі, контролювати відвідуваність уроків, організовувати свою дитину, якщо вона сама не вміє цього робити.
3. Слухати замість того, щоб читати нотації.
4. Цікавитись тим, чим займається дитина, і, бажано, приймати участь в чомусь замість критики.
5. І, найголовніше, ВІРИТИ в свою дитину. «Не виховуйте своїх дітей, все одно вони будуть схожими на вас» - говорить англійський прислів. Ми ж з вами вирости хорошими людьми, подолали труднощі, заробили репутацію і статус. Давайте повіримо, що і наші діти зможуть!